29/09/2024

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΙΔ΄ Επιστολών

/ Ορθόδοξες Προβολές

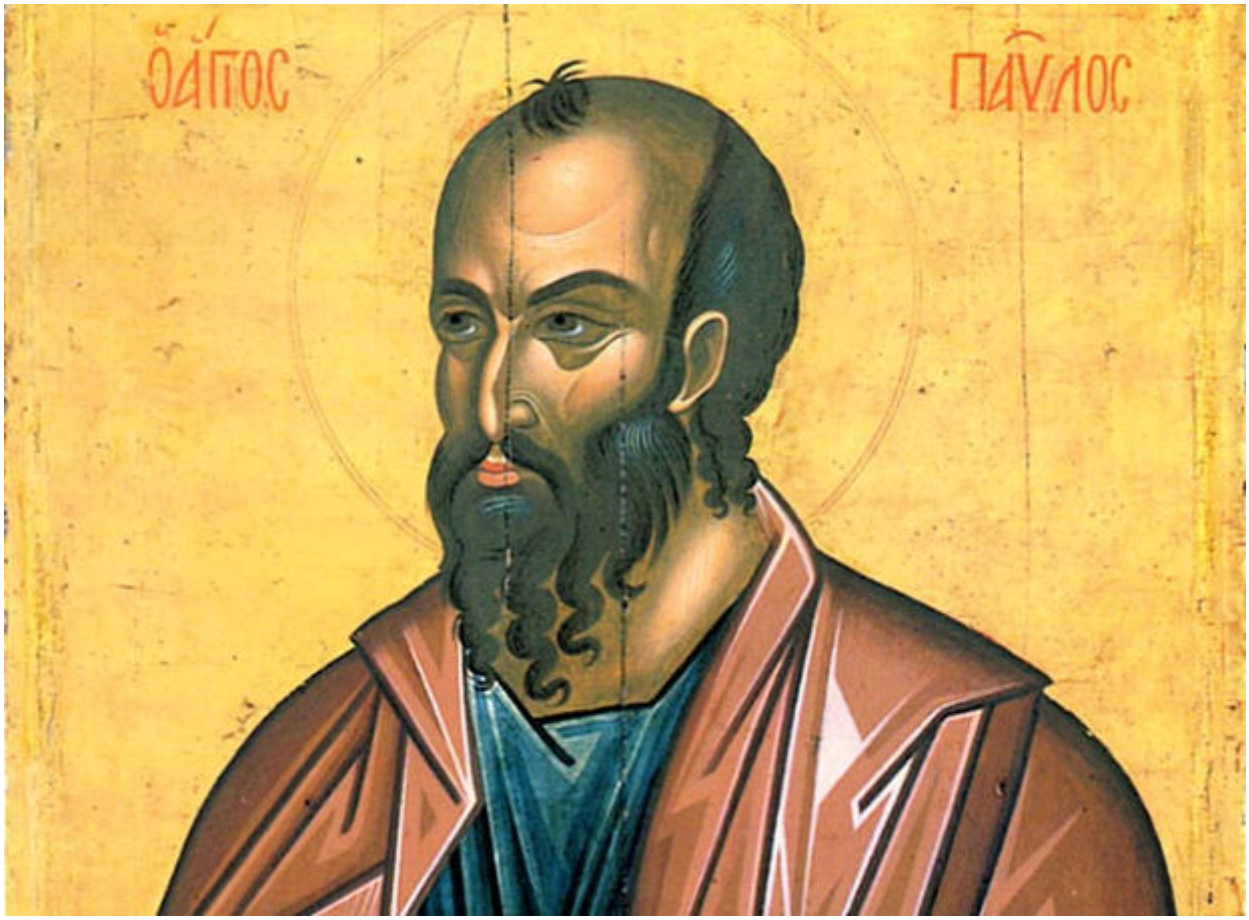

Το Αποστολικό Ανάγνωσμα της Κυριακής ΙΔ΄ Επιστολών: Β΄ Κορ. α’ 21- β’ 4 (29-09-2024)

Πρωτότυπο Κείμενο

Ἀδελφοί, ὁ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καί σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. ᾽Εγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχήν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον. Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοί ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἑστήκατε. ῞Εκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐν λύπῃ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν

ὁ εὐφραίνων με εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ; Καὶ ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτό, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ᾽ ὧν ἔδει με χαίρειν, πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστιν. Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

Νεοελληνική Απόδοση

Αδελφοί, ο Θεός, που στερεώνει και εμάς και εσάς στο Χριστό και μας έχρισε λαό του, είναι ο ίδιος που με τη σφραγίδα του μας εγγυάται το μέλλον και σαν πρόγευσή του δίνει μέσα στις καρ-διές μας το Πνεύμα. Μάρτυς μου ο Θεός, που γνωρίζει τα βάθη της ψυχής μου ότι δεν λέω ψέματα. Δεν ξανάρθα στην Κόρινθο, για να μη σας λυπήσω. Αυτό δεν σημαίνει πως θέλω να σας επιβληθώ σε ζητήματα της πί-στεως, γιατί σ’ αυτό μένετε σταθεροί. Επειδή όμως θέλω να συμβάλω στη χαρά σας. Γι’ αυτό έκρινα σωστό να μη σας φέρω λύπη, όταν θα ’ρθω ξανά κοντά σας. Γιατί, αν εγώ σας προκαλώ λύπη, τότε θα πρέπει να παίρνω χαρά από κείνους που στενοχωρώ. Γι’ αυτό σας έγραψα όπως σας έγραψα, ώστε όταν έρθω να μη δοκιμάσω λύ-πη από κείνους που έπρεπε να μου δώσουν χαρά. Είμαι απόλυτα βέβαιος πως όλοι σας πιστεύετε ότι η δική μου χαρά είναι χαρά όλων σας. Σας έγραψα με πολλή οδύνη, με πόνο στην καρδιά και με πολ-λά δάκρυα, όχι για να σας στενοχωρήσω, αλλά για να γνωρίσετε την περίσσια αγάπη που έχω για σας.

Σχολιασμός

Ο απόστολος Παύλος στέλλει την επιστολή αυτή στους κατοίκους της Κορίνθου, ώστε να τους επαινέσει για την σταθερότητα της πίστεως τους. Στη συνέχεια τους διευκρινίζει πως ο λόγος που ο ίδιος δεν βρίσκεται στη πόλη τους, είναι λόγω των πολλών κοπιαστικών πνευματικών ευθυνών του. Γνωρίζοντας την πνευματική τους πρόοδο, αποφασίζει να γράψει τη επιστολή αυτή, παρά να βρίσκεται ο ίδιος εκεί. Δεν θεώρησε αναγκαίο να βρίσκεται ο ίδιος στην Κόρινθο γι΄ αυτό και τους στέλνει αυτή την ποιμαντική επιστολή.

Νιώθει χαρά ο απόστολος Παύλος που τα πνευματικά του τέκνα προοδεύουν στην πνευματική τους ζωή και αποφασίζει να τους στείλει την χαρμόσυνη επιστολή, για να τους θυμίσει ότι ποτέ δεν τους ξεχνά αλλά πάντοτε είναι στις προσευχές του.

Πόση χαρά δίνουμε στο Θεό μας όταν προοδεύουμε στη πνευματική μας ζωή, πόσο

χαίρεται για εμάς ο Κύριος όταν βαδίζουμε στο δρόμο που Αυτός χάραξε!

Καλό και πρωτεύων είναι να μάθουμε τι αρέσει και τι περιμένει από εμάς ο Θεός, ποιος είναι ο σκοπός μας πάνω στη γη. Σκοπός του ανθρώπου είναι να γίνει όπως και ο Δημιουργός του, να γίνει κατά χάρη Θεός, να φτάσει στη θέωση, να ενωθεί δηλαδή με το Θεό σε κοινωνία αγάπης. Για να γίνει αυτό κατορθωτό, απαραίτητη είναι και η συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας.

Αρχικά είναι η επαφή μας με το Πνευματικό, τον Ιερέα εκείνο όπου θα του εμπιστευτούμε τη πνευματική μας εξέλιξη. Ο Πνευματικός μας πατέρας αφού γνωρίσει και διακρίνει τα μοναδικά μας χαρίσματα, τότε θα τα χρησιμοποιήσει, οδηγώντας μας προς την αγιοσύνη. Με βάση τις δικές μας δυνατότητες, θα μας βοηθήσει να συμμετέχουμε στις ιερές ακολουθίες και πως θα προετοιμαζόμαστε για τη συμμετοχή μας στη Θεία Ευχαριστία. Έχοντας τη κατάλληλη εμπειρία ο Πνευματικός αυτός πατέρας, θα πιάσει από το χέρι το πνευματικό του τέκνο βοηθώντας το αργά – αργά και προσεκτικά, να ανεβεί τη σκάλα που οδηγεί στη θέωση.

Ως χριστιανοί πρέπει να ανατρέξουμε στα αρχικά χρόνια του χριστιανισμού όπου κατείχε τους προγόνους μας η αίσθηση της θυσίας. Βέβαια στις μέρες μας είναι σχεδόν αδύνατο κάποιος να μαρτυρήσει για την πίστη του όπως οι άγιοι Μάρτυρες μας, αλλά μπορούμε να βρούμε τρόπους ώστε να θυσιαστούμε το κατά δύναμη για το Χριστό μας. Για παράδειγμα να τηράμε τις μέρες των νηστειών που καθόρισε η Εκκλησία μας. Ακόμη μπορούμε να στερηθούμε τις απολαύσεις της καθημερινότητας μας και στη συνέχεια αυτά να τα δίνουμε για ελεημοσύνη.

Όπως όταν το απολωλός πρόβατο επιστρέφει πίσω στο κοπάδι όπου ανήκει, μεγάλη χαρά γεμίζει το μαντρί εκείνο και χαίρεται και ο βοσκός που όλα του τα πρόβατα είναι ασφαλές. Τέτοια χαρά ένιωθε ο απόστολος των εθνών Παύλος όταν έμαθε για την πρόοδο εκείνη, των πνευματικών του τέκνων της Κορίνθου. Με δάκρυα στα μάτια έγραψε την επιστολή, όχι γιατί δεν ήταν χαρούμενος για την πνευματικής τους πρόοδο, αλλά γιατί αυτήν την χαρά ήθελε να τη μοιραστεί αυτοπροσώπως μαζί τους.

Χαίρεται λοιπόν ο Θεός, χαίρεται και όλη η άνω Ιερουσαλήμ όταν μια ψυχή οδηγείται στο Δημιουργό της. Η χαρά εκείνη της Αναστάσεως του Χριστού μας συνεχίζεται μέσα στους αιώνες, βιώνεται από το κάθε πιστό καθημερινά όταν αφήνει το Θεό να μιλά στη καρδιά του.